

Arrest

nr. 200 091 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz, Iran. U woonde samen met uw beide ouders, twee broers en zus op de Boulevard Edalat in Shiraz. U werkte vanaf jonge leeftijd in een winkel voor huishoudtoestellen. Voor de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) vonden in Shiraz manifestaties plaats op straat. Omdat u had gehoord dat er veel volk op straat was, ging u ook kijken – u had zelf geen uitgesproken politieke mening. Terwijl u stond toe te kijken, werd u aangereden door een wagen van de oproerpolitie. U werd met een ziekenwagen naar het ziekenhuis

Namazi gebracht. Dezelfde dag nog werd u overgeplaatst naar een militair ziekenhuis, genaamd het Iran-ziekenhuis, waar u werd geopereerd door een dokter die op verzoek van uw vader van een ander ziekenhuis was overgekomen. U verbleef ongeveer een week of tien dagen in het ziekenhuis, daarna werd u naar huis gestuurd waar enkele dagen later de politie u kwam ondervragen. U kon naar huis gaan doordat uw vader een eigendomsakte van een stuk grond als borg aan de rechtbank had gegeven. Een maand na uw ontslag uit het ziekenhuis moest u voor de rechtbank verschijnen. U werd veroordeeld tot één dag in de gevangenis, zodat u geen blanco strafblad meer zou hebben. U verbleef een dag en nacht in de gevangenis van Adel Abad. Iets minder dan een maand later moest u beginnen werken in de gevangenis van Adel Abad. U moest zich telkens gedurende een bepaalde periode elke dag komen melden om te gaan werken, en aan het einde van de periode werd u gezegd wanneer u moest terugkomen. Er was geen enkele regelmaat in dit werk. Twee of drie maanden nadat u in de gevangenis begon te werken, werd u een keer door ettela'at (Ministerie van Informatie) opgepakt en moest u tien nachten op een onbekende plaats verblijven. Dat is in 1394 (2015) nogmaals gebeurd. Aan het begin van 1394 (voorjaar 2015) moest u ook vier maanden 's nachts verblijven in de gevangenis van Pirbanoo, een grote hangar waar u met zo'n tachtig tot honderd mensen verbleef die allemaal, net als u, overdag weer mochten vertrekken. In de eerste maand van 1394 (maart/april 2015) en in de vierde maand van 1394 (juli/augustus 2015) werden twee vrienden van u, die ook in de gevangenis werkten, geëxecuteerd. Hierdoor kreeg u schrik dat u de volgende zou zijn. Op 2 december 2015 verliet u daarom Iran. U reisde over land naar Turkije, per boot naar Griekenland en vervolgens via de Balkanroute naar België. U kwam aan op 22 december 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw shenasnameh voor, uw melikaart, een attest van dokter B. (...) met een beschrijving van enkele verwondingen, en twee attesten van dokter S. A. C. (...) waarin deze stelt dat u in behandeling bent voor depressie sinds november 2016.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen vreest u in Iran te worden opgehangen (CGVS II, p. 17), nadat u al verschillende jaren werd vervolgd ten gevolge van uw vermeende deelname aan protesten naar aanleiding van de verkiezingen in 1388 (2009). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dermate bol staan van de tegenstrijdigheden dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst wordt opgemerkt dat u de aanrijding waarbij u verwond raakte en waardoor uw problemen ontstonden tijdens uw eerste gehoor situeerde ná de verkiezingen van 1388 (CGVS I, p. 9) en tijdens het tweede gehoor vóór de verkiezingen (CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, volhardde u in uw verklaring dat het voor de verkiezingen gebeurde, u zei zelfs dat de mensen na de verkiezingen niet op straat kwamen om te protesteren (CGVS II, p. 16). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat er in de dagen en weken volgend op de verkiezingen van 2009 grote protesten plaatsvonden, ook in Shiraz. Overigens weet u niet wanneer de verkiezingen vielen en wanneer uw problemen dus begonnen (CGVS II, p. 6), hetgeen op zich al opmerkelijk is. Nadat u werd aangereden zou u naar het Namazi-ziekenhuis zijn gebracht. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u herhaaldelijk dat u hier één nacht verbleef alvorens te worden verplaatst naar een militair ziekenhuis (CGVS I, p. 10), terwijl u bij het tweede gehoor verklaarde de dag van het ongeval nog te zijn overgebracht van het Namazi-ziekenhuis naar het militaire Iran-ziekenhuis (CGVS II, p. 6). Toen u op deze contradictie werd gewezen antwoordde u dat u het niet zeker wist (CGVS II, p. 16), hetgeen geenszins als afdoende verklaring kan gelden. Over de overplaatsing naar het militaire ziekenhuis had u voorts bij het eerste gehoor verklaard dat u op vraag van de autoriteiten werd overgebracht zodat u geen bewijzen zou hebben van uw aanrijding (CGVS I, p. 10-11), om bij uw tweede gehoor tot twee maal toe te verklaren dat het op vraag van uw vader was dat u overgeplaatst omdat Namazi geen goed ziekenhuis was (CGVS II, p. 6). Vervolgens veranderde u uw verklaring om te zeggen dat het de staat was die de overplaatsing aanvroeg (CGVS II, p. 6). U bleef erg vaag over de reden van de overplaatsing, of dit gebeurde omdat er een amputatie zou plaatsvinden of met het doel om u onder toezicht te houden (CGVS II, p. 6, 7), en kon ook geen verklaring geven voor het feit dat de autoriteiten zouden toelaten dat een externe dokter u zou komen opereren in een militair ziekenhuis (CGVS II, p. 7). Uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die de basis vormen van uw vervolgingsrelaas zijn dermate inconsistent dat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling komt te staan.

Voorts verklaarde u dat u, ongeveer een maand nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, voor de rechter zou zijn verschenen en tot één dag opsluiting in de gevangenis zou zijn veroordeeld. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u drie maal dat u uw ene dag opsluiting doorbracht in de gevangenis van Jahad (CGVS I, p. 7, 8, 13), om later te zeggen dat u voor die ene dag in Adel Abad werd opgesloten

(CGVS I, p. 16). Tijdens het tweede gehoor zei u ook dat u na uw veroordeling in Adel Abad werd opgesloten, van Jahad was toen nergens sprake (CGVS II, p. 11). Na die dag opsluiting zou u, volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor, regelmatig door ettela'at zijn opgepakt om een tijd bij hen te worden opgesloten. Uw verklaringen hieromtrent tijdens het eerste gehoor waren allesbehalve consistent. De eerste keer zou zijn geweest in de maand muharrem, de eerste muharrem volgend op de verkiezingen van 1388 (CGVS I, p. 13), wat blijkens de informatie zou zijn geweest in de maand beginnende 18 december 2009. U zou toen tien dagen in de gevangenis van Adel Abad hebben doorgebracht (CGVS I, p. 13). Ongeveer een jaar later zou u opnieuw tien dagen in Adel Abad hebben doorgebracht (CGVS I, p. 14). Vervolgens zou u telkens één keer per jaar, hetzij in de maand muharrem, hetzij in de maand ramadan, hetzij met de verkiezingen, zijn opgesloten (CGVS I, p. 14). Eén jaar zou u twee keer, met muharrem en met de verkiezingen, zijn opgesloten (CGVS I, p. 14). Vervolgens zei u dat u ook twee maal tijdens de ramadan werd gearresteerd, maar u herinnerde zich niet in welke jaren (CGVS I, p. 15). U slaagde er volstrekt niet in een overzicht te geven van wanneer en hoe vaak u had vastgezet (CGVS I, p. 13-15). Toen u vervolgens werd gevraagd waar het dan was dat u werd opgesloten, zei u plots dat het telkens op dezelfde plaats was, niet in Adel Abad maar wel op een plaats van de ettela'at in de wijk Sarsepah. U ontkende dat u eerder had gezegd dat u in Adel Abad zou zijn opgesloten (CGVS I, p. 16). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de plaats waar u zou zijn opgesloten. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer in eerste instantie dat u tussen 1388 (2009) en 1394 (2015) nooit in de gevangenis moest overnachten (CGVS II, p. 12). Later voegde u toe dat u wel door de ettela'at werd meegenomen en tien dagen vastgehouden, dit zou zijn gebeurd twee of drie maanden nadat u voor de gevangenis begon te werken (CGVS II, p. 13). Aangezien u begon te werken iets minder dan een maand na uw veroordeling, die plaatsvond ongeveer veertig dagen na de verkiezingen van 12 juni 2009, zou het dus rond eind oktober of november 2009 zijn geweest dat u door de ettela'at werd vastgehouden. Dit komt niet overeen met uw verklaring van het eerste gehoor dat het tijdens de eerste muharrem na de verkiezingen zou zijn geweest (CGVS I, p. 13), aangezien muharrem dat jaar begon op 18 december 2009. U verklaarde voorts niet te weten waar u toen werd opgesloten (CGVS II, p. 13), terwijl u bij het eerste gehoor had gezegd dat het in Sarsepah was (CGVS I, p. 16). Gevraagd of het later nog ooit was gebeurd dat u door de ettela'at werd vastgehouden, zei u dat u het zich niet kon herinneren (CGVS II, p. 14). Dit in tegenstelling tot het eerste gehoor, waar u geen overzicht kon geven van de verschillende keren dat het gebeurde maar wel meermaals verklaarde dat u minstens één of twee keer per jaar door de ettela'at werd vastgehouden (CGVS I, p. 13-15). Uw verklaring voor het feit dat u niet wist of u éénmaal of meermaals door de ettela'at werd meegenomen, namelijk dat het routine was geworden om telkens naar de gevangenis te gaan (CGVS II, p. 14, 16) kan geenszins overtuigen. Indien het niet nogmaals gebeurde dat u door de ettela'at werd opgesloten, moest u immers in de jaren 1389 tot en met 1393 (2010-2014) enkel voor de gevangenis werken, hetgeen een heel andere situatie is dan dat u jaarlijks één of twee keer zou zijn opgesloten en ondervraagd. Nadat tijdens het eerste gehoor uitgebreid was ingegaan op de verschillende keren dat u zou zijn opgesloten, voegde u plots toe dat u aan het begin van 1394 (voorjaar 2015) ook nog vier maanden in een andere gevangenis moest slapen met driehonderd of vierhonderd personen in één grote cel (CGVS I, p. 22). Bij het tweede gehoor verklaarde u hierover dat u met tachtig tot honderd mensen in één ruimte verbleef (CGVS II, p. 12). Ook wat betreft het werk dat u bij de gevangenis moest doen waren uw verklaringen tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u immers dat u zich elke dag moest melden met jaarlijks een maand verlof (CGVS I, p. 22), maar bij het tweede gehoor zei u dat er helemaal geen regelmaat in zat, dat er op het einde van elke periode werd gezegd wanneer u zich terug moest melden en dat dit bijvoorbeeld twee weken later kon zijn (CGVS II, p. 13). Dat u zelfs niet bij benadering een coherent overzicht kon geven van waar, in welke omstandigheden, wanneer of hoe vaak u zou zijn opgesloten en onderworpen aan ondervragingen door de ettela'at en ook over de andere aspecten van uw beweerde vervolging tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Aangaande de directe aanleiding voor uw vlucht, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vriend A. S. (...) in maand 4 van 1394 (juni/juli 2015) werd terechtgesteld (CGVS I, p. 17). Tijdens het tweede gehoor waren er twee vrienden die zouden zijn terechtgesteld, A. S. (...) in maand 1 van 1394 (maart/april 2015) en M. N. (...) in maand 4 van 1394. Niet enkel zijn deze verklaringen tegenstrijdig, het overlijden van iemand meer dan vier maanden voor uw vlucht kan ook niet bepaald als een directe aanleiding worden beschouwd. Na uw vertrek zou u, aldus uw verklaringen tijdens het tweede gehoor, geen enkel nieuws van uw familie meer hebben ontvangen dat er iets is gebeurd aangaande uw problemen (CGVS II, p. 15). Nochtans had u tijdens het eerste gehoor verteld dat de autoriteiten ongeveer vijf keer bij u thuis waren geweest, telkens om de twee of drie maanden, met twee of drie auto's, en dat ze daarbij uw huis doorzochten en vroegen waar u was (CGVS I, p. 18). Het is opmerkelijk dat u dergelijke gedetailleerde verklaringen aflegde bij uw eerste gehoor, en bij het

tweede gehoor slechts kon zeggen dat u zich niet kon herinneren zoiets te hebben gezegd (CGVS II, p. 15).

Het geheel van bovenstaande elementen leidt ertoe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw asielrelaas. Bovendien beschikt u niet over het minste begin van bewijs aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en heeft u zich ook niet bereid getoond om een poging te ondernemen enig bewijs te bekomen (CGVS II, p. 8, 10, 11, 16).

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw shenasnameh en mellikaart bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De door u neergelegde medische attesten zijn niet van die aard dat ze de hierboven beschreven incoherenties kunnen herstellen of rechtvaardigen. Wat het attest van dokter B. (...) betreft wordt opgemerkt dat dit geen enkel uitsluitsel geeft over wanneer of onder welke omstandigheden u de beschreven verwondingen heeft opgelopen. De zeer beknopte beschrijving van uw psychische toestand zoals gegeven door dokter A. C. (...) kan geen rechtvaardiging vormen voor het feit dat u er hoegenaamd niet in bent geslaagd een enigszins coherent overzicht te geven van de vervolgingsfeiten. Evenmin kan dit attest uitsluitsel geven over het al dan niet geloofwaardige karakter van uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Haar verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Uit haar verklaringen blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Iran. Verzoekende partij meent dat de grieven van verwerende partij op basis waarvan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt onvoldoende zijn. Vervolgens gaat verzoekende partij in op de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Verzoekende partij werpt op dat zij kampt met geheugenproblemen en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest (bijlage 6). Daarnaast bemerkt verzoekende partij nog dat de tolk tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal haar vaak niet liet uitpraten.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij op grond van de door haar gedane vaststellingen terecht besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald werden in haar verklaringen tal van vaagheden en tegenstrijdigheden aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van één versie van de door haar gegeven verklaringen, het louter bevestigen dat zij bepaalde zaken niet weet, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één van de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden afdoende en concreet te weerleggen of te verklaren. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Het bijgebrachte medisch attest d.d. 16 november 2017 (bijlage 6) is evenmin van aard de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden te verklaren. Immers dient te worden vastgesteld dat het al even beknopt is als het eerder door haar bijgebrachte attest d.d. 27 april 2017 van diezelfde dokter (administratief dossier, stuk 19, map documenten, nr. 4) waarover verwerende partij reeds motiveerde dat dergelijke beknopte beschrijving van haar psychische toestand geen rechtvaardiging kan vormen voor het feit dat verzoekende partij er hoegenaamd niet in is geslaagd een enigszins coherent overzicht te geven van de vervolgingsfeiten. Waar het attest d.d. 16 november 2017 melding maakt van geheugen- en concentratieproblemen, dient te worden vastgesteld dat het medisch attest geen enkele informatie bevat over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van deze problemen. Het attest is dan ook niet van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt.

Wat nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat de tolk op het Commissariaat-generaal haar niet liet uitspreken, stelt de Raad vast dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft. Immers vermeldde noch verzoekende partij noch haar raadsman tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal dat de tolk verzoekende partij niet zou laten uitspreken, dit terwijl verzoekende

partij er tijdens beide gehoren bij de aanvang nochtans op gewezen werd dat zij eventuele problemen betreffende de tolk moet melden (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2017, p.1-2, 23; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/09/2017, p.1-2, 17).

2.2.5. Inzake de foto's die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 5) en waarover verzoekende partij stelt dat ze foto's van de begrafenis van haar vrienden zouden betreffen, bemerkt de Raad vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Zij het benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze dood van haar vrienden. Meer bepaald verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor dat haar vriend A. S. in de maand 4 van 1394 (juni/juli 2015) werd terechtgesteld terwijl zij tijdens haar tweede gehoor stelde dat er twee vrienden waren die zouden zijn terechtgesteld, met name A. S. in maand 1 van 1394 (maart/april 2015) en M. N. in maand 4 van 1394. Verzoekende partij benadrukt dienaangaande in haar verzoekschrift dat A. S. in maand 1 van 1394 vermoord werd en dat zij niet zo hecht was met M. N. en daarom tijdens haar eerste gehoor enkel het overlijden van haar goede vriend A. S. vermeldde. Hiermee weerlegt of verklaart zij evenwel op geen enkele wijze *in concreto* de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de overlijdensdatum van A. S., nochtans een goede vriend van haar. Dat aan deze foto's geen enkele bewijswaarde kan worden verleend geldt des te meer nu het slechts zwart-wit kopieën van foto's betreffen dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Bovendien kunnen dergelijke privéfoto's door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden hoe dan ook geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's volstaan dan ook allesbehalve om het asielaas van verzoekende partij aan te tonen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat uit verschillende objectieve bronnen de gewelddadige en arbitraire praktijken van het *ette'la'at* (Ministerie van Informatie) blijken en dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift twee rapporten voegt (bijlagen 3 en 4), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie over het *ette'la'at* in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 12 mei 2017 en 18 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT